

Sygn. akt I C 1180/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 sierpnia 2022 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Daria Ratymirska

Protokolant: p. o. prot. sęd. Oliwia Zielińska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 sierpnia 2022 roku w Kłodzku

sprawy z powództwa BeCARed.pl S.A. z siedzibą we W.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę kwoty 2.395,36 zł

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz strony powodowej BeCARed.pl S.A. z siedzibą we W. kwotę 1.903,36 zł (tysiąc dziewięćset trzy złote 36/100) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 16.12.2021 r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w dalszej części;

III. rozstrzyga, że koszty procesu, który powód wygrał w 80%, będą stosunkowo rozdzielone pozostawiając szczegółowe rozliczenie referendarzowi sądowemu;

IV. nakazuje uiścić na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kłodzku:

- powodowi kwotę 63,89 zł,

- stronie pozwanej kwotę 265,55 zł,

tytułem wydatków poniesionych w postępowaniu tymczasowo przez Skarb Państwa na wynagrodzenie biegłego.

sygn. akt I C 1180/21

UZASADNIENIE

„B.” S.A. (pop. (...) S.A.) z/s we W. wniosła pozew przeciwko (...) S.A. w W. o zapłatę kwoty 492 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 3.09.2021r., tytułem zwrotu kosztów sporządzenia prywatnej wyceny kosztów naprawy samochodu marki T. nr rej. (...), oraz kwoty 1903,36 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 11.03.2021r., tytułem dopłaty odszkodowania, równego kosztom naprawy w.w. samochodu, który został uszkodzony w wyniku wypadku z dnia 11.02.2021r. Powód podał, że nabył wierzycelność od poszkodowanego w wyniku umów cesji.

Strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa, podnosząc, że wypłacona dotychczas kwota 2662,54 zł jest wystarczająca do przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody; zakwestionowała powództwo co do wysokości, zarzucając zawyżenie przez powoda wysokości szkody.

Stan faktyczny:

W dniu 11.02.2021r. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzony został samochód marki T. nr rej. (...), należący do S. K. (1). Po zgłoszeniu szkody i przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego strona pozwana, jako ubezpieczyciel sprawy wypadku z tytułu odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, wypłaciła poszkodowanemu kwotę 2662,54 zł, tytułem odszkodowania, obliczonego, jako wartość kosztów naprawy w.w. pojazdu, na podstawie decyzji z dnia 4.11.2020r.

/Okoliczności bezsporne/

Sąd ustalił:

W dniu 16.06.2021r. S. K. (2) zbył na rzecz (...) Sp. z o.o. z/s w O. W., przysługujące mu w stosunku do strony pozwanej, wszelkie niezapłacone dotąd wierzytelności, w tym wierzytelności przyszłe (np. z tytułu kosztów ekspertyzy technicznej lub nieujawnionych dotąd uszkodzeń), wynikające ze szkody w pojeździe marki T. nr rej. (...), powstałej na skutek zdarzenia z dnia 11.02.2021r., likwidowanej pod nr akt szkody (...). W tym samym dniu (...) Sp. z o.o. zbył wierzytelność wobec strony pozwanej z tytułu kosztów naprawy w.w. pojazdu, w związku ze szkodą z dnia 11.02.2021r., na rzecz (...) S.A. we W. aktualnie pod firmą (...)pl” S.A.).

Pismem z dnia 16.06.2021r. (...) Sp. z o.o. zawiadomił stronę pozwaną o zbyciu wierzytelności.

Dowód:

umowy przelewu wierzytelności z dn. 16.06.2021r. (k-21-23; 18-20)

zawiadomienie o przelewie wierzytelności (k-17)

odpis z KRS powoda (k-9-12)

Powód odwołał się od decyzji w sprawie wypłaty odszkodowania, wzywając stronę pozwaną do zapłaty kwoty 2395,36 zł, tytułem dopłaty odszkodowania równego kosztom naprawy (zgodnie z kalkulacją naprawy nr (...) z dnia 23.06.2021r., wykonaną przez (...) Sp. z o.o. we W., na zlecenie powoda, po nabyciu przez niego wierzytelności z tego tytułu), oraz kwoty 492 zł, tytułem zwrotu kosztów prywatnej ekspertyzy, w terminie 14 dni od doręczenia wezwania.

Dowód:

wezwanie do zapłaty (k-15-16);

kalkulacją naprawy (k-28-32);

faktura VAT (k-33).

Koszt naprawy przedmiotowego samochodu po wypadku z dnia 11.02.2021r., pozwalającej na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody, pod względem technicznym, bezpieczeństwa, estetyki i trwałości części zamiennych - wynosi 4577,53 zł.

Dowód:

opinia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej E. B. (k-51 i nast.)

Sąd zważył, co następuje:

Kwestia odpowiedzialności strony pozwanej za skutki wypadku z dnia 11.02.2021r. nie była sporna. Poza sporem było, że strona pozwana wypłaciła dotychczas kwotę 2662,54 zł, tytułem odszkodowania, odpowiadającego oszacowanym kosztom naprawy pojazdu. Strona powodowa uzasadniła swoją legitymację czynną, powołując się na ciąg umów cesji wierzytelności, opisanych wyżej, które zostały przedstawione stronie pozwanej, wraz z zawiadomieniem zbywcy

o przelewie wierzytelności objętej pozwem, już na etapie postępowania likwidacyjnego (art. 509 kc). Powód, jako nabywca wierzytelności (roszczenia) poszkodowanego wobec ubezpieczyciela z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej wstąpił w pozycję prawną cedenta (poszkodowanego).

Strona pozwana, odpowiedzialna za szkodę, zobowiązana jest zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki, poniesione w celu przywrócenia poprzedniego stanu uszkodzonego pojazdu. Przywrócenie uszkodzonego pojazdu do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu do takiego stanu używalności i jakości, jaki istniał przed wypadkiem. Jeżeli wymaga to użycia nowych części i materiałów, wydatki poniesione z tego tytułu powinny być uznane jako koszty naprawienia szkody. Odszkodowanie obejmuje koszty zakupu niezbędnych nowych części i innych materiałów pod warunkiem ich konieczności i niezbędności pod względem technicznym, bezpieczeństwa oraz estetyki i trwałości części zamiennych (por. postanowienie SN z dnia 24.02.2006r., III CZP 91/05, LEX nr 180669). O przywróceniu do stanu poprzedniego można mówić, gdy stan pojazdu po naprawie pod każdym istotnym względem odpowiada stanowi samochodu sprzed wypadku, biorąc pod uwagę zarówno stan techniczny, jak i trwałość i wygląd estetyczny (por. wyrok SN z dnia 3.02.1971r., III CRN 450/70, OSNC 1971/11/205; wyrok SN z dnia 5.11.1980r., III CRN 223/80, OSNC 1981/10/186; wyrok SA w Gdańsku z dn. 27.02.2020r., V ACa 599/19). Odszkodowanie obejmuje wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki. Koszt naprawy nie jest nadmierny dopóty, dopóki nie przewyższa wartości pojazdu sprzed wypadku (por. wyroki SN z dn. 12.04.2018r., II CNP 43/17, z dn. 12.04.2018r., II CNP 41/17).

Wysokość szkody w rozpoznawanej sprawie ustalono w oparciu o opinię biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej E. B., w kwocie 4577,53 zł, która odpowiada kosztom naprawy uszkodzonego samochodu, zgodnie z technologią producenta pojazdu, przy zastosowaniu dostępnych części zamiennych oryginalnych, co gwarantuje przywrócenie pojazdu do stanu jak przed szkodą - pod względem technicznym, bezpieczeństwa, estetyki i trwałości części zamiennych.

Roszczenie o świadczenie należne od zakładu ubezpieczeń w ramach ustawowego ubezpieczenia komunikacyjnego odpowiedzialności cywilnej z tytułu kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego jest wymagalne niezależnie od tego, czy naprawa została dokonana. Naprawa samochodu i rzeczywiste poniesienie kosztów z tego tytułu nie jest warunkiem koniecznym dla dochodzenia odszkodowania. Obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawiać. Szkodą nie jest bowiem poniesiony przez poszkodowanego wydatek na naprawę pojazdu, lecz szacunkowa wysokość tych wydatków, przy czym żadne przepisy prawa nie nakładają na poszkodowanego obowiązku naprawienia uszkodzonego pojazdu. Poszkodowany może również pojazd sprzedać, bez jego uprzedniej naprawy, co nie zmienia faktu, iż odszkodowanie winno być równe kosztom naprawy pojazdu (por. wyrok SA w Warszawie z dn. 17.10.2018r., I ACa 850/17). Istotne znaczenie dla ustalenia wysokości szkody, ma odpowiedzialność odszkodowawcza pozwanego ubezpieczyciela w świetle przepisu art. 361 § 2 kc, statuującego zasadę pełnej kompensacji szkody, a także przepisu art. 363 § 1 kc, stanowiącego, że poszkodowanemu przysługuje uprawnienie do wyboru, czy naprawienie szkody nastąpić ma przez przywrócenie do stanu poprzedniego, czy przez zapłatę określonej sumy pieniężnej. Dlatego bez znaczenia dla wysokości dochodzonego żądania z tytułu naprawienia szkody w pojeździe mechanicznym jest to, czy poszkodowany dokonał naprawy pojazdu, w jakim zakresie oraz czy wykorzystał do tego części używane lub nieoryginalne (por. wyrok SR Gdańsk-Północ z dnia 01.10.2019r., I C 419/17). Koszty naprawy, określone przez biegłego, mogą być miernikiem dla ustalenia odszkodowania należnego powodowi, niezależnie od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy samochodu. Zastosowanie takiego miernika dla ustalenia wysokości odszkodowania wymaga przede wszystkim jego kompensacyjna funkcja (tak: wyrok SN z dnia 16 maja 2002r., V CKN 1273/00, LEX nr 55515). Należne powodowi odszkodowanie powinno być ustalone według zasad art. 363§1 kc w zw. z art. 361§2 kc, co oznacza, że jego wysokość ma odpowiadać kosztom przywrócenia samochodu do stanu sprzed wypadku. Gdy więc naprawa samochodu przywróci mu wartość sprzed wypadku, odszkodowanie powinno odpowiadać kosztom takiej właśnie naprawy, ustalonym przez biegłego rzeczoznawcę (tak: wyrok SA w Katowicach z dnia 29.09.2015r., I ACa 395/15, LEX nr 1842329). W wyroku Sądu Najwyższego z dnia 25 kwietnia 2002 r. (sygn. akt I CKN 1466/99, OSNC 2003, nr 5,

poz. 64) stwierdzono zarazem, że co do zasady nabywający autoryzowane części samochodowe potrzebne do naprawy uszkodzonego w wypadku pojazdu, nie ma obowiązku poszukiwać sprzedawcy, oferującego je najtaniej. Zarazem strona pozwana nie wykazała, aby wystarczającą do naprawy przedmiotowego pojazdu była kwota 2662,54 zł, która w świetle opinii biegłego sądowego jawi się jako rażąco zaniżona, co wskazuje, że zakład ubezpieczeń, likwidujący szkodę, nietrafnie określił rozmiar szkody.

Wskazać przy tym należy, że zastosowanie normalizacji kosztów naprawy z uwzględnieniem rabatów (wynegocjowanych przez pozwanego ze współpracującymi z nim podmiotami) nie może wpływać na prawo powoda do uzyskania pełnej kompensacji szkody. Poszkodowany nie musi wykonać naprawy w warsztacie, wskazanym przez stronę pozwaną, jak również nie musi kupować części i materiałów naprawczych u konkretnego sprzedawcy, współpracującego z pozwaną, co może być utrudnione logistycznie i czasochłonne. W sytuacji, gdy likwidacja szkody następuje w pieniądzu, przez wypłatę odszkodowania, zastosowanie rabatów nie prowadzi do pełnej kompensacji szkody, skoro nie ma pewności uzyskania takich rabatów u innych sprzedawców. Poszkodowany powinien uzyskać środki, pozwalające na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed wypadku wg cen rynkowych, minimalizując ryzyko poniesienia wyższych kosztów naprawy, niż kwota otrzymana od ubezpieczyciela (tak: wyrok SO w Świdnicy z dn. 30.04.2021r., II Ca 314/21).

Ustalając w niniejszej sprawie wysokość szkody (odpowiadającą kosztom naprawy) na kwotę 4577,53 zł – przy uwzględnieniu, że dotychczas pozwana wypłaciła tytułem odszkodowania kwotę 2662,54 zł, zasądzone na rzecz powoda z tego tytułu kwotę 1903,36 zł – zgodnie z art. 321§1 kpc, Sąd nie może zasądzać ponad żądanie (art. 436 § 1 kc w zw. z art. 435 § 1 kc i art. 361 § 1 i 2 kc, art. 363 § 1 i 2 kc w zw. z art. 822 § 1 i 2 kc). Odsetki zasądzone od dnia 16.12.2021r., tj. od dnia następnego po doręczeniu odpisu pozwu. Powód nie przedłożył dowodu doręczenia wezwania do zapłaty - pisma z dnia 19.08.2021r. (k-15), zatem należało przyjąć, że doręczenie wezwania nastąpiło dopiero wraz z doręzeniem pozwu w niniejszej sprawie (art. 817 § 1 kc, art. 481 § 1 i 2 kc i art. 455 kc). W dalszej części powództwo w zakresie odsetek, żądanych od daty wcześniejszej, jako bezpodstawne, podlegało oddaleniu.

Sporne było nadto, czy w zakresie szkody, podlegającej wyrównaniu przez pozwanego zakład ubezpieczeń, z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody (posiadacza pojazdu mechanicznego), obok kosztów, związanych z uszkodzeniem pojazdu, mieszczą się wydatki, poniesione na sporządzenie prywatnej opinii rzeczoznawcy co do wysokości kosztów naprawy, wykonanej na zlecenie strony powodowej, jako nabywcy wiarygodności, oraz, czy koszty tej opinii stanowią normalne następstwo działania (zaniechania), z którego szkoda wynikła. Zdaniem Sądu, w okolicznościach niniejszej sprawy, należało tu przychylić się do stanowiska strony pozwanej. Poszkodowanemu oraz cesjonariuszowi roszczeń odszkodowawczych z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej zwrot kosztów prywatnej ekspertyzy rzeczoznawcy, jeżeli jej sporządzenie było niezbędne do efektywnego dochodzenia odszkodowania, tj. jeżeli było celowe, konieczne, racjonalne oraz wystarczająco uzasadnione z punktu widzenia efektywnej realizacji roszczenia odszkodowawczego (tak: Uchwała Składu Sędziów Sądu Najwyższego – Izba Cywilna z dnia 2.09.2019r., III CZP 99/18). Z punktu widzenia konieczności i racjonalności poniesionych wydatków istotnym było, że powód prowadzi działalność gospodarczą, obejmującą nabywanie i dochodzenie roszczeń odszkodowawczych, dysponuje kadrą i sprzętem, które pozwalają bez pomocy osób trzecich ocenić rozmiar uszkodzeń pojazdu i oszacować koszt naprawy. Działanie powoda spowodowało nieuzasadnione zwiększenie rozmiaru szkody, a koszt sporządzenia opinii prywatnej powinien być wliczony w zakres ogólnych kosztów działalności powoda. Powód nie wykazał ponadto, aby taki koszt poniósł, tj. że wskazana kwota została zapłacona przez powoda, tytułem ceny za wykonaną ekspertyzę. Mając powyższe na uwadze, Sąd oddalił powództwo w części, obejmującej żądanie zapłaty, z tytułu zwrotu kosztów wykonania prywatnej kalkulacji szkody w kwocie 492 zł.

Orzeczenie o kosztach w punkcie III wyroku oparto na przepisie art. 100 zd. 1 kpc w zw. z art. 108 § 1 zd.2 kpc.

Orzeczenie w pkt IV wyroku oparto na przepisie art. 113 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. 2019, poz. 785 ze zm.) w zw. z art. 100 zd. 1 kpc. W toku postępowania Skarb Państwa poniósł tymczasowo wydatki na wynagrodzenie biegłego w kwocie 318,44 zł, ponad uiszczona przez powoda zaliczkę

(k-60). Zgodnie z wynikiem procesu, wydatkami tymi obciążono strony – powoda w kwocie 63,89 zł (20%), stronę pozwaną w kwocie 255,55 zł (80%).